

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

„Ő azonban inkább magányos helyekre vonult vissza, hogy imádkozzék.” (Lk 5,16)

Az evangélium tanúsága szerint Jézus magányos helyekre, a pusztába vonul vissza, hogy az Atyával kettesben legyen. Nem a város zajában, a zsinagógákban, különféle közösségi összejöveteleken, hanem a magány csendjében imádkozik, itt tud lényre legmélyén Atyjához fordulni, elmondani Neki, ami a szívében van, és itt tudja igazán meghaladni az Atya akaratát.

Istenhez a csend, a magány vezet el bennünket, az az idő, amikor csak Vele vagyunk, amit kizárólag Neki adunk oda az életünkben. A minden napok forgatagában, zajában nehéznek tűnik megteremteni ezt a magányt, ezt a kizárólag Istenre figyelő csendet. Sokszor hiába vágyunk a csendre magunk körül, a környezetünk ezt nem teszi lehetővé. De a csend, amiben Isten közel jön hozzánk, valójában bennünk születik meg, a szívünk mélyén, függetlenül a külvilágtól.

Olyan ez a csend, ez a belső magány, mint egy ház, amit Istennel együtt építünk, egyesével rakosgatva egymásra a téglákat. Minden percben, amit Istennel töltünk az imádságban, ez a közös hajlék épül, ahol a külvilág zaját és zavaró hatásait kizárva kettesben lehetünk az Atyával, mint Jézus a pusztában.

Az evangélium szerint Krisztus ezekből a csendes imádságokból merít erőt, ezek által fedezi fel, mit és hogyan kell tennie. Ez az élő kapcsolata az Atyával viszi előre földi élete útján, ebből a forrásból merítve tud jó döntéseket hozni, nehéz helyzetekben tovább lépni. Sokszor érezzük magunkat erőtlennek, bizonytalanoknak egy döntés meghozatalához, túl kicsinek egy feladathoz, túl bűnösnek ahhoz, hogy valóban jók legyünk. Ezekben a helyzetekben várjuk, hogy valaki segítsen, megmutassa a jó irányt, levegye a vállunkról a terhet, bátorítson bennünket.

Isten mindig mellettünk áll, és azon munkálkodik, hogy a jót, a minél nagyobb jót válasszuk és tegyük. Ő mindig tudja, mi a legjobb nekünk. Bátran tegyük fel Neki a kérdést: „Uram, mi a Te akaratod az én életemben? Mi a Te terved velem?” Figyeljünk a csendben, a magányban, az imádságban, és Ő válaszolni fog. Ha ki tudjuk zárni szívünkben a világ zaját, a világ hiúságait, a földi kincsek halmozása utáni felesleges vágyainkat, és megteremteni azt a belső csendet, amiben Isten jelen tud lenni, akkor meg fogjuk hallani az Ő válaszát. Az Atya nekünk is fel fogja tárni akaratát, megmutatja lépésről lépésre a tervét, amit teremtésünk pillanatától kezdve rólunk alkotott. Megmutatja életünk célját, és azt az utat, amin célba érhetünk.

Februári imaszándékunk

Uram, segíts bennünket minden nap az életszentség útján járni!

Én vagyok az igazi szőlőtő, s Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely nem hoz gyümölcsöt, lemetsz rólam, azt pedig, amely terem, megtisztítja, hogy még többet teremjen. Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek. Maradjatok hát bennem, s akkor én is bennetek maradok. Amint a szőlővessző nem teremhet maga, csak ha a szőlőtől marad, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. (Jn 15,1-5)

Egy csepp mennyország - Gondolatok a családi beszélőről

A Mécses Szeretetszolgálat egyik legfontosabb vállalása az évente négy alkalommal megrendezett családi beszélő a Váci Fegyház és Börtönben. Ezeken a szombat délelőttökön fogvatartott testvéreink kötetlenebbül élhetik meg a találkozást örömet, egy asztal köré ülve, közösen étkezve, beszélgetve, imádkozva szereteteikkel. A legutóbbi családi beszélőről számol be az alábbi sorokban egyik résztvevő. Fogadják szeretettel!

Hogy mit jelent ez a pár szó itt a falak között? Aki részese ennek a csodálatos lehetőségnek, az tudja, hogy örömteli órák részese, és olyan körülmények között lehet a szereteteivel, ami ritkán adatik meg itt a börtönben. Én vagyok börtönben, katona se voltam, így nem tudtam, milyen az, amikor

elzárnak a családomtól, a napi beszélgetés és a rutinszerű vasárnapi ebédek a családdal egyik napról a másikra nincsenek! A Mécses beszélő egy remek lehetőség az elszakított családoknak, hogy együtt legyenek és a börtönbe levők a már-már elfeledett hazai ízeket újra érezhessék. Szerintem nem csak nekem, hanem minden egyes családnak erőt és hatalmas lelki feltöltődést ad az a pár óra. Minden egyes eltöltött perc a családdal egy csepp mennyország. Sokan alábecsülik a szeretet erejét! Ami nem azért van ingyen, mert semmit se ér, hanem mert megfizethetetlen. Sajnos évente 4-szer van lehetőségünk az ilyen fajta feltöltődéshez, de ez pont 4 alkalommal több, mintha nem lenne. Szóval ez a pár szó nekem mit jelent?

Megnyugvást, erőt, lelki feltöltődést, és kitartást, amíg újra együtt lehetünk a vasárnapi ebédeknel. Ezeken az alkalmakon felhőtlenül tudunk együtt lenni, és teljesen el tudom felejteni, hogy börtönbe vagyok, hacsak arra a pár órára is. Én hálát adok minden nap az intézetnek és a minket segítőknak, hogy a családommal együtt részesei lehetünk ennek a családokat támogató programnak.

mecses.vaciegyhazmegye.hu

Íme, kiment a magvető vetni

Kedves Olvasóink! Fogadják szeretettel egy volt fogvatartott Barátunk gondolatait a magvető történetéről!

„Halljátok! Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely szem történetesen az útszélre hullott. Jöttek a madarak és felcsipegették. Más szemek köves talajra hullottak, itt nem volt elég a föld. Csakhamar kikeltek, mert nem kerültek mélyre a földbe. De aztán, hogy forrón sütött a nap, kiszáradtak, mert nem eresztettek mélyre gyökeret. Voltak szemek, amelyek bogáncsok közé hullottak. Amint a bo-

gáncsok megnőttek, elfojtották, ezért nem hoztak termést. De volt mag, amely jó földbe hullott. Ez amikor kikelt és kifejlődött, termést hozott, az egyik harminc-, a másik hatvan-, a harmadik százszorosot.
(Márk 4,3-8)

Ez a szentírási részlet Jézus egyik példabeszédben elmondott tanítása. A magvető nem más, mint aki a tanítást akarja megértetni az emberekkel, jelen esetben Jézus maga. De elvonatkoztatva érthetjük bárkire, mint pl. egy papra, egy tanárra. Egy szülőre, aki szin-

tén tanítani szeretne.

Az útszélre hullott magokat rögtön a madarak felcsipegetik. Ez azt jelenti, hogy a tanítást meghallgatják az emberek, de a gonoszság miatt, az emberek bűnössége, kétkedése, hitetlensége, bizonytalansága miatt rögtön el is felejtik, sőt, inkább úgy fogalmaznék, hogy be sem fogadják. Az egyik fülükön be, a másikon ki...

A köves talajra hullott szemek azt példázzák, hogy ezeket a tanításokat szinte meg sem hallgatják, leperreg az emberekről. Azt gondolják, hogy sok ezer egyéb, más gondolatuk,

gondjuk, bajuk, problémájuk van, nem figyelnek oda a tanításra. De ha mégis akad, aki meghallgatja, az ismerete felületes lesz, mert ha szüksége lenne a tanításra, akkor már nem fog rá emlékezni, mert a tudása felszínes, nem fogja tudni alkalmazni azt.

A bogáncsok közé hullott szemek azt példázzák, hogy a tiszta és nemes, erkölcsös tanítás a sátán által sugalmazott, földies, csalóka vágyai, könnyűvérűsége, olcsón megszerezhető javai közé kerülnek és ezek a könnyen szerzett démoni javak, ösztönök elnyomják a tiszta Ige szavát, áldását. Például azoknál, ahol a cél szentesíti az eszközt.

A jó földbe hullott mag azt jelképezi, hogy ebben az esetben a tanítást az emberek meghallják, megértik, magukévá teszik és vallják, hiszik, sőt meggyőződésükké válik, használják, alkalmazzák, aszerint élnek és viselkednek, és ez meghozza számukra az eredményt, méghozzá úgy, hogy megsokszorozza azt, sőt, hozamából még segíteni is tudnak másoknak.

Amikor Jézusnak ezen a példabeszédén elmélkedek, az a gondolat

jut eszembe, hogy ez a mag az én esetemben is hullott az út szélére... kavicsos-köves talajba, sőt, a bogáncsaim közé is...

Volt, amikor meg sem hallottam Isten szavát, volt, amikor hallottam, akkor gyorsan imádkoztam egy jó felszíneset, vagy bedobtam a perselybe egy nagyobb összeget engesztelésül, mint egy kávéautomatába, de volt olyan is, hogy azért imádkoztam, hogy a nem éppen szabályos, erkölcsös, törvényes dolgomat segítse meg... Nem vagyok ezekre büszke, és ekkor nagyon óvatosan fogalmazok.

Soha életemben nem tudtam volna még elképzelni sem, hogy ahhoz, hogy én meghalljam Isten hívó szavát, nekem börtönbe, sőt fegyházba kell kerüljek. De Isten pont így látta! Ő látja a mi életünk színét, mi csupán a fonákját, ezért sokszor nem is értjük meg hirtelen a velünk, körülöttünk történeteket. Úgy gondolom, azt hiszem, hogy ha ezt a változást gyorsan megértjük, az a Szentlélek ajándéka. Hála az Úrnak, én megkaptam a Szentléleknek ezt az ajándékát és már tudom, hogy ezzel Isten az én és a családom életét így akarja

megváltoztatni, aminek – ez most furcsán fog hangzani, de – örülök!

Nagyon úgy gondolom, sőt meggyőződéssel hiszem, hogy az én jó földem itt található a börtönben... Hála Istennek, úgy érzem, én megtaláltam a Szentlélek segítségével azt az isteni hívószót, amellyel megszólított engem és magához hívott. Csupán az út elején járok még, de igyekszek nagyon odafigyelni minden szóra, minden hívásra, minden tanításra, minden apró jelre és álomra, hogy tanuljak, hogy meghalljam, ha szól hozzám. Nem tudom, hogy milyen terve, célja, elgondolása van Istennek velem, de abban biztos vagyok, hogy miért kell most itt lennem.

Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy úgy látja, én jó föld vagyok már, amibe lehet szórni a magvetőnek... Abban pedig csak bízhatok, imádkozhatok Istenhez és kérhetem Őt, hogy a termés minél hamarabb érjen be és jöjjön el az aratás ideje.

Márciusi imaszándékunk

Add Uram, hogy Péterhez hasonlóan felismerjük bűneinket!

Péter pedig kinn ült az udvaron. Odament hozzá egy szolgálóleány, és így szólt: Te is a galileai Jézussal voltál. Ő azonban tagadta mindenki előtt, és ezt mondta: Nem tudom, mit beszélsz. Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány, és ezt mondta az ott levőknek: Ez a názáreti Jézussal volt. Ő ismét tagadta: Esküszöm, hogy nem ismerem azt az embert. Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda, és így szóltak Péterhez: Bizony, közülük való vagy te is, hiszen a beszéded is elárul téged. Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: Nem ismerem azt az embert. És nyomban megszólalt a kakas. Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem. Azután kiment onnan, és keserves sírásra fakadt. (Mt 26,69-75)

Jézust szeretni csak tevőlegesen lehet!

Egy számomra példamutató embernek köszönhetem, hogy megismertem a Mécsest, azon belül is a levelező szolgálatot négy évvel ezelőtt egy Szentlelkes szemináriumon. Beszélgettünk, és kiderült, mennyi mindennel foglalkozik, hol tevékenykedik, miközben évtizedek óta ápolja fekvő férjét áldozatos munkával, hűséges szeretettel. Megemlítette egyik alkalommal, rabokkal levelezik, így legközelebbi találkozásunkkor rákérdeztem, vajon tagja lehetek ennek a levelező közösségnek? Igent mondott, ezért azonnal kértem felvételemet a Mécsebe, amire hamarosan pozitív válasz érkezett.

Megkaptam egy olyan rabnak a nevét és elérhetőségét, aki jelentkezett a Mécseknél, hogy levelezőtársat keres, tekintve, hogy a külvilággal való kapcsolata szinte megszakadt. Azonnal megírtam első leveletem részére kapcsolatfelvételként.

Mi indított arra, hogy bekapcsolódjak börtönben ülő emberekkel levelezni? Egyrészt a már említett hölgy csodálatos emberi nagysága, hogy annyi gond és leterheltség mellett is fontosnak érezte a jószolgálati tevékenységet. Másrészt a bennem felmerülő keresztényi érzés, ha nem tet-

tekkel követem Jézust a szeretet útját, akkor nem is igazi a hitem. Hiszen Ő a cselekvő és nem pedig a semmittevő embereket szereti a legjobban. Még a legnagyobb bűnt elkövetőt is jobban kedveli, a semmit sem tevőnél. Jézus értünk, bűnt elkövető emberekért jött közénk, hogy meggyógyítsa beteg lelkünket, megmutassa nekünk a szeretet gyógyító erejét. Ki vagyok akkor én, hogy meg merjek ítélni egy másik bűnös embert, csupán azért, mert ő börtönben van? Ne tekintsem felebarátomnak, az Úrban testvéremnek?

„Nézzétek, mekkora szeretettel van irántunk az Atya: Isten gyermekeinek hívják minket, és azok is vagyunk.” (1Jn 3,1)

Négy éve tart első levelező partneremmel a kapcsolat, ami sok örömet okozott számomra. Megtisztelt azzal, hogy még a levelezésünk első szakaszában őszintén megírta, mit is követett el. Szimpatikus volt az is, hogy nem kertetelt, és elismerte, bűnt követett el, nem ártatlan.

Több oldalas leveleket írnak egymásnak azon témákban, amikben egyrészt az elején meg egyeztünk, másrészt, amelyek menet közben vetődtek fel. Ezek mind a kettőnknek érdekelik, illetve új ismereteket adnak. Természetesen vannak – akár hallgatólagosan is - tabu témák, ám így is annyi mindenről tudunk „beszélgetni”, néha humoros formában, ez mindkettőnknek tesz szik.

Sokszor nehéz, hogy ezen tabu témákról ne kérdezzek, mint például miért is követte el azt, amiért bekerült, vagy akár a börtönéletről. A benti élet iránti kíváncsiságom néha nehezen győzőm le, ám ilyenkor mindig azt hozom elő, ezek olyan dolgok, amikkel akár bajt is okozhatnék neki, ha válaszolna rá. Hiszen vannak kérdések, amiket azért jobb nem feszegetni egy börtönnel kapcsolatban.

Levelezésünk eredménye aztán a személyes találkozókra mutatkozott meg, mivel a kezdeti óhatatlan feszültséget elhagyva jól kibeszélgettük magunkat a beszélgetési idő alatt. Mióta találkoztunk, sokkal jobb érzés levelet írni, hiszen van arc a levél mögött, tudom, kinek és miért írok. Neki is biztos jobb, tudja, kivel levelezik, és a bizalom kettőnk között így erősödni tud. Mivel alig van látogatója, mert kapcsolatai szinte megszakadtak a külvilággal, egyfajta pótlék lehetek számára, kapcsolat a kinti élettel. Ez jó érzéssel tölt el, tudok legalább egy kicsit segíteni megtévedt embertársamnak.

Néha elgondolkodom, ez a levelezés melyikünknek is nagyobb segítség. Neki azzal, hogy van kapcsolata úgymond a kinti élettel, vagy nekem, hogy általa felfedezhetem a bűnös emberben is az Úr végtelen szeretetét és irgalmát. Mert Jézus arca a másik ember arcán tükröződik!

A cikk szerzője Levelező Szolgálatunk egyik tagja

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécse Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszazmegye.hu